

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 269/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Roman Skrzypek</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Barbara Gonera</i> <i>SSA Alicja Podczaska (spr.)</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***18 czerwca 2013 r.***

na rozprawie

sprawy z wniosku ***A. S.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.***

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu***

z dnia ***22 listopada 2012 r.*** sygn. akt ***III U 995/12***

I. o d d a l a apelację,

II. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat A. S. kwotę 147,60 zł

(sto czterdzieści siedem 60/100) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał A. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 16 lipca 2012 r. stwierdziła, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.12.2013 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, podnosząc że ze względu na stan swojego zdrowia fizycznego i psychicznego nie jest w stanie podjąć jakiejkolwiek pracy.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt III U 995/12 Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że A. S., ur. (...), ma wykształcenie średnie techniczne, w latach 1975 – 2011 był zatrudniony w(...)

Wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 25.05.2011 r. do 30.06 2012 r. Na skutek wniosku o przyznanie prawa do świadczenia na dalszy okres wnioskodawca został przebadany przez lekarza orzecznika ZUS, który ustalił, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do grudnia 2013 r. Powyższa ocena została również podzielona przez komisję lekarską ZUS w orzeczeniu z dnia 16 lipca 2012 r. Zdaniem komisji lekarskiej nie można ustalić daty powstania tej niezdolności. Celem zweryfikowania oceny stanu zdrowia dokonanej w postępowaniu administracyjnym Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii i psychiatrii, którzy rozpoznali u badanego: zespół Barlowa – niedomykalność mitralną i trójdzielną jako stan po plastyce zastawek w 2010 r., napadowe migotanie przedsionków oraz zespół depresyjno – lękowy i stwierdzili, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.12.2014 r., a powstanie tej niezdolności datuje się na 1.07.2012 r. Sąd Okręgowy, uznając opinię biegłych za wiarygodną, stwierdził, że wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki do uzyskania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca domagał się jego zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zarzucając poczynienie błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu albowiem zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu jest trafny i odpowiada prawu.

Spór w sprawie dotyczył uprawnienia A. S. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem odwołującego się lekarza orzecznika ZUS nieprawidłowo określili u niego stopień tej niezdolności, co skutkowało przyznaniem świadczenia z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 nr 153 poz. 1227 t.j.), jako całkowita lub częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej spowodowana naruszeniem sprawności organizmu, przy braku rokowań na odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym w wypadku całkowitej niezdolności chodzi o utratę zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast przy częściowej niezdolności o utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zatem ustalenie stopnia niezdolności do pracy wymaga z jednej strony oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu i możliwości jej przywrócenia w drodze leczenia lub rehabilitacji, z drugiej zaś oceny możliwości wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej. Ocena pierwszego ze wskazanych elementów wymaga wiadomości specjalnych, stąd też zasadniczym dowodem w sprawach o przyznanie prawa do renty jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe w sprawie, zmierzające do ustalenia, czy u wnioskodawcy nastąpiła zmiana stopnia niezdolności do pracy, uzasadniająca zmianę wysokości pobieranego świadczenia, a zebrane dowody należy ocenić w ramach przysługującego mu w tym względzie uprawnienia swobodnej oceny dowodów, o jakim stanowi art. 233 § 1 kpc.

Sąd I instancji celem ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy oraz zweryfikowania orzeczeń, które poprzedziły wydanie zaskarżonej decyzji ZUS, dopuścił dowód z opinii biegłych specjalistów z zakresu kardiologii i psychiatrii, którzy podobnie jak komisja lekarska ZUS, uznali wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy. Zauważyć należy, że opinia sądowno – lekarska była wyczerpująca, poprzedzona została analizą dokumentacji medycznej oraz badaniem bezpośrednim. Biegli dysponowali wiadomościami specjalnymi niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, a ich dobór uwzględniał występujące u wnioskodawcy schorzenia. Opinia biegłego kardiologa wyjaśnia na czym polegała poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy po przebytej operacji serca i rehabilitacji z nią związanej.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy zawarta w opinii biegłych jest zbieżna z oceną dokonaną w postępowaniu administracyjnym przez lekarza orzecznika ZUS, jak również komisję lekarską ZUS. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia biegłych spełnia wszelkie kryteria uznania za w pełni wartościowy środek dowodowy i mogła stanowić podstawę do czynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Wnioskodawca nie zakwestionował skutecznie opinii biegłych, a podnoszone przez niego okoliczności stanowią subiektywne odczucia i nie mogły prowadzić do podważenia jej wiarygodności.

W tym miejscu podkreślić należy, że stan zdrowia ubezpieczonego, od którego uzależniony jest stopień i charakter niezdolności do pracy, jest stanem dynamicznym, podlegającym zmianom, co zgodnie z art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, powoduje również zmiany w prawie do świadczenia lub jego wysokości.

Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku, Sąd nie może – wbrew opinii biegłych – oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu ani też polemizować z wnioskami biegłego w dziedzinie wymagającej wiedzy specjalistycznej. W przeciwnym wypadku doszłoby do naruszenia art. 233 § 1 kpc (tak wyroki z 14.03.2007 r. III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113 oraz z 7.07.2005 r. II UKN 277/04, publ. OSNP 2006/5-6/97).

W tej sytuacji należało w postępowaniu odwoławczym w zupełności podzielić ustalenia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, że wnioskodawca jest w chwili obecnej częściowo niezdolny do pracy, a to skutkowało musi pełną akceptacją dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że odwołujący spełnia warunki określone w art. 57 w związku z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc. Orzeczenie o kosztach znajduje podstawę w art. 98 kpc oraz § 13 ust. 1 pkt. 2 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ponoszonej z urzędu.